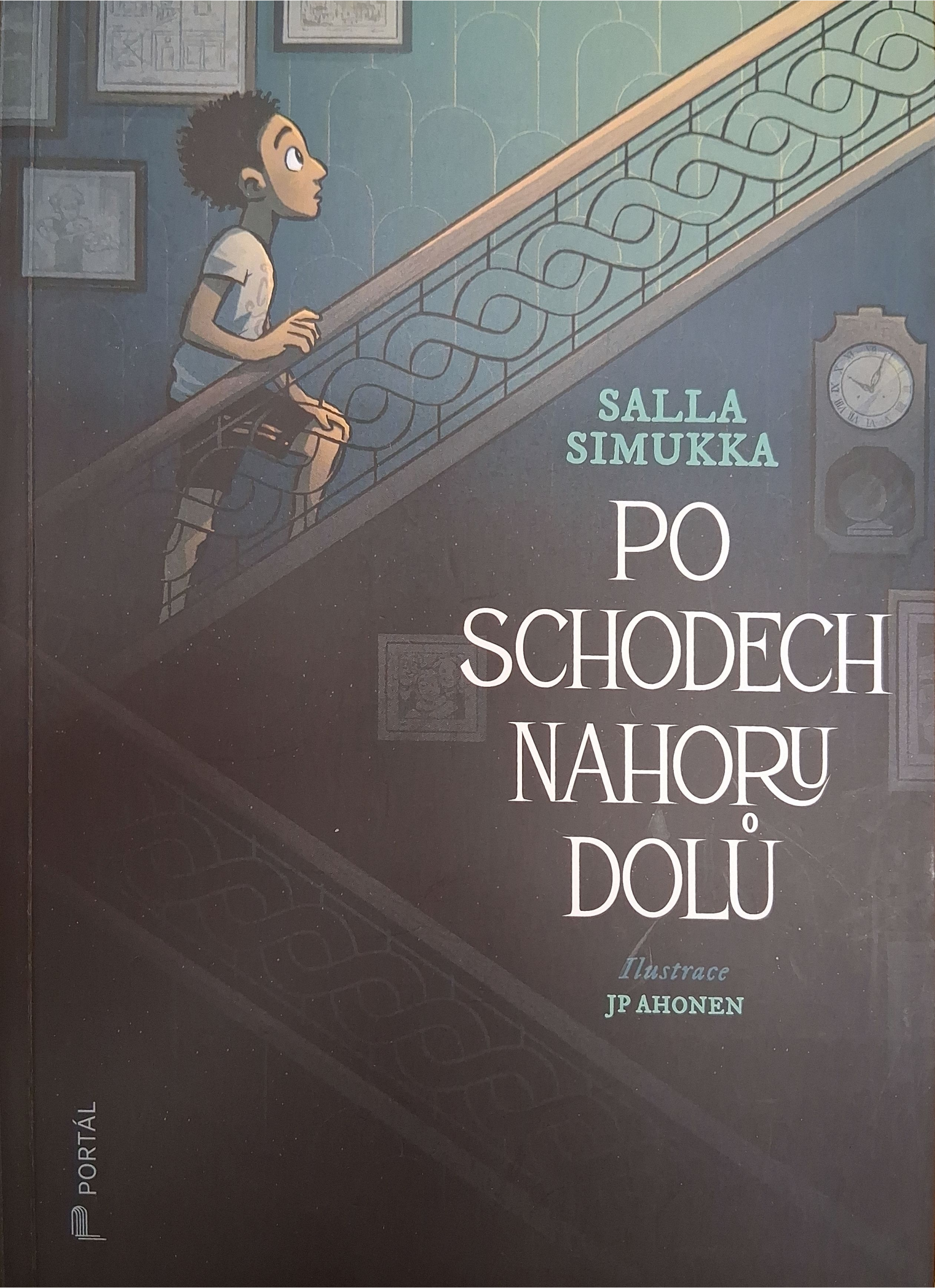


A stylized illustration of a young boy with dark skin and curly hair, wearing a light blue t-shirt and dark shorts, standing on a wooden staircase. He is looking up and to the right with a curious expression. The staircase has a decorative metal railing with a swirling pattern. The background wall is dark blue with a repeating pattern of light blue arches. Several framed pictures are hanging on the wall, and a large, ornate clock is visible on the right side.

SALLA  
SIMUKKA

PO  
SCHODECH  
NAHORU  
DOLŮ

*Ilustrace*  
JP AHONEN

I Kai a Mio, kteří se v tomhle věku už k objímání moc často neměli.

Den byl natolik plný důležitých vyprávění a silných pocitů, že celá rodina byla zralá do postele už kolem deváté večer. Max měl ustláno na podlaze v pokojíčku v nejvyšším patře a před usnutím si prohlížel tapety. Byla na nich mapa Skalního Městečka. Pohledem sledoval, jak se na ní cesty a uličky kroutí. Připadalo mu, že městečko tím detailním pozorováním mapy pozná nejlépe. Vybavoval si, jaké stavby kde v městě viděl, a představoval si je na mapě.

Na chvíli si zdřímnul, ale vtom ho probudil jakýsi zvuk. Nastražil uši. Hudba. Melodie. Zdálo se mu, že nástroj zní stejně jako ten, který slyšel už dřív, ale tehdy to bylo tišeji. Teď byla hudba hlasitější. A melodie byla jiná. Maxovi připadala známá, i když nepřišel na to, odkud by ji mohl znát. Odněkud do jeho mysli proudila i slova:

*Když dvě X zkříží  
a ručička se s X sblíží...*

Vstal. Hodiny na stole v pokojíčku ukazovaly něco málo po desáté. Nespal dlouho. Potichoučku přešel do haly, kde byla hudba slyšet čím dál tím jasněji. Stejně jako i minule se mu zdálo, že zvuk přichází z půdy. Zvažoval, jestli by neměl vzbudit bratry, ale najednou se mu zdálo, že to tajemství by měl odhalit jen on sám.

Začal stoupat po schůdcích na půdu. Pořád se mu nedařilo rozpoznat, na jaký nástroj ten někdo hraje. Znělo to trochu jako na housle, ale přesto jinak. Když Max vystoupal k poklopu nahore, všiml si na jeho okraji křížku. Nebo to mohlo být písmeno X. Nepamatoval si, že by tam bylo dřív. Když se křížku dotkl, proběhlo jím vzrušující brnění, téměř jiskření. Elektrizující pocit pokračoval, i když Max zatlačil dlaní do poklopu a nadzvedl ho.



# V KDO JSI?

Max a Alexis na sebe chvíli zírali, aniž by se jeden nebo druhý zmohl na slovo. Alexis přestal hrát. Max ohromením úplně strnul, protože za poklopem se neobjevila prázdná půda, ale podkrovní pokojík, kde stál chlapec jeho věku v pyžamu a v ruce držel podivné housle!

Nakonec se kluci vzpamatovali z překvapení a oba ve stejnou chvíli vyhrkli:

„Kdo jsi?“

Alexis se rychle rozhodl. Příchozí nevypadal nebezpečně, a tak mu pokynul a řekl:

„Pojď dál a zavři za sebou. Ať nevzbudíme ostatní.“

Max poslechl. Rozhlížel se po pokoji a nemohl uvěřit svým očím. Kde se tu tenhle pokojík vůbec vzal? Minule když poklop otevřel, viděl jen zaprášenou půdu. Nikdo by místnost nestihl zabydlet za tak krátký čas. A už vůbec ne zvýšit střechu domu! V místnosti bylo teď možné stát vzpřímeně, a ještě měl nad hlavou ve štítu podkroví spoustu místa.

„Tak,“ řekl Alexis, když se podle něj Max už vynadíval dostatečně. „Kdo jsi a co tu děláš?“

„Já jsem Max a bydlím tady,“ vyhrkl Max výhruzněji, než zamýšlel.

Alexisovy oči se ale najednou rozzářily a chlapec se radoval:

„Ty jsi ten kluk ze sklepa! Máš tam svůj pokoj!“

„Je to tak,“ kýval Max.

Potom pochopil:

„A ty jsi ten, kdo byl včera v noci v mém pokoji!“

Ted' kývl pro změnu Alexis.

„Já jsem Alexis. Naše rodina se sem nastěhovala před pár dny. Minulou noc se mi podařilo otevřít tajné dveře, co vedou na schody do sklepa, ale později už mi to nešlo. Jak ten mechanismus vlastně funguje? Musíš mi to ukázat.“

Max byl zmatený. Nevěděl, o čem to Alexis mluví.

„Ne ne,“ potřásl hlavou. „To NAŠE rodina se sem nastěhovala před pár dny. A dole nejsou žádné tajné dveře. Jsou úplně normální.“

„A vedou do komory,“ doplnil Alexis.

„Ne do komory, na schodiště,“ snažil se ho přesvědčit Max.

Chlapci na sebe užasle zírali.

„Moment,“ začal uvažovat Alexis. „Říkáš, že se celá vaše rodina nastěhovala do tohoto domu? Kde teda jsou? Copak je tu víc tajných místností?“

Max zase kroutil hlavou a začal vysvětlovat, kde spí rodiče, kde starší bratři a kde sestríčky.

„To nemůže být pravda,“ upozornil Alexis. „To všechno jsou pokoje naší rodiny.“

Max začínal být netrpělivý. Otevřel poklop a zašeptal: „Tak se pojd' sám podívat.“

Potichu slezli po schůdcích dolů. Mezi chlapci vládla jakási tichá dohoda, že jejich setkání zůstane zatím jen mezi nimi. Když došli do prostoru nad schody v horním patře, Alexis zůstal jako oněmělý. Protože byla jasná noc, dobře kolem sebe viděli, aniž by si museli rozsvítit. Dům vypadal stejně – a přesto úplně jinak. Podlaha měla jinou barvu, stěny pokrývaly tapety, nábytek byl jiný. Všude viděl pokojové rostliny a koberce a polštáře. Všeho bylo plno, všechno bylo barevné a cizí.

„Tohle...“ zašeptal Alexis třesoucím se hlasem. „Tohle není můj domov.“

„Vždyť jsem ti to říkal,“ odpověděl potichu Max. „Tohle je můj domov.“

Potichoučku se proplížili celým domem. Max pootevřel dveře jednotlivých ložnic, aby se Alexis mohl podívat na spící členy rodiny. Dole Max otevřel dveře vedoucí do suterénu a Alexis uviděl schodiště. Chystal se právě projít dveřmi, když v tom ho Max zastavil.

„Nechod' tam. Schody jsou posypané stopovacím práškem. Dali jsme ho tam, abychom zjistili, kdo se mi to v noci prochází pokojem.“

„Takže já,“ upřesnil Alexis.

Nevěděl, co si o tom má myslet. Všechno bylo zároveň dobrodružné, vzrušující i děsivé. Kde byl jeho domov? A jeho rodiče? Dům byl k neuvěření podobný tomu jejich, ale přitom byl zcela jasně jiný.

Potom Alexise něco napadlo.

„Pojďme zpátky nahoru,“ zašeptal. „Chci něco zkusit.“

Kluci se co nejtišeji vrátili do horního patra a odtud po schůdcích do podkrovního pokojíku. Alexis za nimi zavřel poklop. Potom se zhluboka nadechnul, napočítal do tří a poklop znovu otevřel. Nakoukl dolů a pocítil vlnu úlevy. Byly teď u něj doma.

„Vítej u nás,“ zašeptal Alexis Maxovi a chlapci zase slezli po schůdcích zpátky.

Teď byl v šoku pro změnu Max. Dům se změnil. Už to nebyl jeho domov. Bylo tam méně věcí, natřené stěny, dokonce i vůně byla jiná. V místnostech se nacházely podivné přístroje a lampy vypadaly zvláštně. Všiml si, že v domě je neobyčejně mnoho hodin.

Max se opatrně dotknul špičkami prstů stěny, aby se ujistil, že je opravdová. Měl pocit jako by byl na horské dráze někde v zábavním parku. Právě teď se vláček řítí téměř kolmo dolů, až měl Max chuť ječet hrůzou a zároveň nadšením. Přesto ale zůstal úplně potichu a Alexis ho provedl celým domem.